

Sygn. akt: III U 271/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2015r. w O.

sprawy z odwołania J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wznowienie postępowania o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 12.02.2015r. znak (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie

/-/Na oryginale właściwy podpis

Na skutek zażalenia J. S. Sąd Apelacyjny w Białymstoku

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 31 lipca 2015r., sygn. akt III AUz 71/15 postanowił:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.02.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił wznowienia postępowania w sprawie przyznania J. S. prawa do emerytury.

J. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, w którym wywodził, że przedstawił nowy dowód w sprawie – świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wraz z pismem przewodnim, w którym stwierdza się, że poprzednie świadectwo zostało wydane nieprawidłowo.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że odwołujący nie przedłożył żadnych nowych dowodów, które miałyby wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie rozstrzygnięta.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższy przepis należało zastosować w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, że wniosek o emeryturę złożony przez J. S. należało w pierwszej kolejności rozpatrywać w kontekście przepisu art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. J. S. bowiem po raz kolejny ubiega się o ustalenie jego uprawnień do emerytury z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach, pomimo, iż wcześniej zapadł już prawomocny wyrok oddalający jego odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do tego świadczenia. Wyrokiem z dnia 9.04.2013r., wydanym w sprawie o sygn. III U 288/12 Sąd Okręgowy w Ostrołęce zmienił wprawdzie decyzję ZUS z dnia 23.03.2012r. i przyznał J. S. prawo do emerytury, jednak na skutek apelacji ZUS, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 8.10.2013r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Z pisemnego uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ze stanu faktycznego ustalonego w tamtym postępowaniu wynika, że zdaniem Sądu Apelacyjnego, wbrew ustaleniom dokonany przez Sąd Okręgowy, mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie należało przyjąć, że wnioskodawca nie spełnił wymogu stałej pracy w pełnym wymiarze na stanowiskach pracy w warunkach szczególnych. Odnośnie stanowiska operatora sprężarek od dnia 1 września 1978r. do dnia 30 kwietnia 1988r. nie ulegało zdaniem Sądu Apelacyjnego wątpliwości, iż taka praca mogłaby być zaliczona do pracy w warunkach szczególnych, gdyby odpowiadała pracy wymienionej w wykazie A dziale XIV poz. 9 - bezpośredniej obsłudze stacji sprężarek. Warunkiem uznania takiej pracy byłoby przyjęcie, iż wnioskodawca w czasie pracy na tym stanowisku obsługiwał co najmniej dwie sprężarki. Tymczasem, jak wynika z materiału dowodowego jedna ze sprężarek stanowiła rezerwę, a zatem do obsługi pozostawała tylko jedna sprężarka. Natomiast odnośnie pracy na stanowisku montera instalacji wodnokanalizacyjnych, to taka praca, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, mogłaby zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych, gdyby odpowiadała pracy wymienionej w wykazie A dział V poz. 1 - robotom wodnokanalizacyjnym oraz budowie rurociągów w głębokich wykopach. Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym między innymi zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy złożonych w charakterze strony, zdaniem Sądu Apelacyjnego należało uznać, iż J. S. z pewnością nie wykonywał robót wodnokanalizacyjnych w głębokich wykopach, gdyż roboty te dotyczyły także wykonywania urządzeń na terenie zakładu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego właściwa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wskazuje, że okres od dnia 1 lutego 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku nie może zostać zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż w tym okresie M. S. nie wykonywał pracy w charakterze operatora sprężarek, lecz pracę montera instalacji wodnokanalizacyjnych. Nadto praca montera nie była wykonywana w głębokich wykopach, a także oprócz prac montera wnioskodawca, co wynikało z angaży, wykonywał inne prace - z dniem 1 października 1992 roku powierzono mu stanowisko montera instalacji przemysłowych, ślusarza remontowego. Stąd też praca w tym okresie nie mogła być zaliczona do stażu pracy w warunkach szczególnych. Z kolei okres pracy wnioskodawcy w charakterze mistrza od dnia 1 maja 1988 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku, nie został uznany jako okres pracy w szczególnych warunkach przez Sąd I instancji i wobec braku zaskarżenia wyroku w tym zakresie, nie mógł zostać rozważony w postępowaniu apelacyjnym. Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał, że J. S. nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, a zatem nie spełnia przesłanek z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkujących przyznanie prawa do emerytury.

We wniosku z dnia 29.01.2015r. J. S. domagał się ponownego ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach w (...) w W., jako nowe okoliczności wskazując poprawione świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawione przez (...) S.A. w W..

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13.02.2014r., wydanym w sprawie o sygn. II UK 295/13, LEX nr1441190, wyraził pogląd, że prawomocny wyrok oddalający odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do emerytury ma powagę rzeczy osądzonej w sprawie z odwołania od decyzji wydanej wskutek złożenia wniosku na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli jej podstawą są te same okoliczności faktyczne i prawne. Powyższy wyrok Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela i aprobuje.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, uznać należało, że decyzja wydana przez ZUS w następstwie rozpoznania wniosku ubezpieczonego z dnia 29.01.2015r. dotyczyła tej samej podstawy faktycznej i prawnej, która była objęta poprzednim wyrokiem tj. niespełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach, co prowadzi do przyjęcia, że w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że z uwagi na zakres związania treścią poprzedniego prawomocnego wyroku, nie ziściły się przesłanki do ponownego ustalenia prawa do emerytury określone w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nowy dowód w postaci poprawionego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 29.12.2014r. nie mógł mieć wpływu na prawo do tego świadczenia, skoro zostało prawomocnie ustalone, że ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia w (...) W., a następnie (...) W. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach przez wymagane min. 15 lat, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W takim stanie rzeczy w oparciu o treść cytowanego wyżej art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd odrzucił odwołanie.